

REPUBLIKA HRVATSKA
UPRAVNI SUD U SPLITU
Put Supavla 1

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

P R E S U D A

Upravni sud u Splitu, po sucu tog suda Leandri Mojtić kao sucu pojedincu te Milki Škaro Grozdanić zapisničarki, u upravnom sporu tužitelja [...], protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, OIB: 87950783661, radi rješavanja spora između korisnika i davatelja poštanskih usluga, odlučujući o tužbi tužitelja od 07. veljače 2024. i odgovoru na tužbu tuženika od 21. ožujka 2024., izvanraspravno 27. svibnja 2025.,

p r e s u d i o j e

Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja kojim traži poništenje Odluke tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Klasa: UP/I-344-08/23-02/190, Urbroj: 376-04-23-4 od 22. prosinca 2023., kao neosnovan.

Obrazloženje

1. Oспораваном Odlukom tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Klasa: UP/I-344-08/23-02/190, Urbroj: 376-04-23-4 od 22. prosinca 2023. odbijen je kao neosnovan zahtjev za rješavanje spora, korisnika [...], ovdje tužitelja, s davateljem poštanskih usluga HP-Hrvatska pošta d.d., Velika Gorica, u vezi s rješavanjem prigovora zbog prekoračenja roka i necjelovito obavljene ugovorene usluge preporučene pošiljke broj: [...].

2. Protiv osporavanog rješenja tužitelj je podnio tužbu zbog povrede pravila upravnog postupka, zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i zbog pogrešne primjene materijalnog prava, u bitnom navodeći kako je pobijana odluka očigledno nezakonita jer da je tužiteljev zahtjev koji je podnesen isključivo zbog prekoračenja roka za uručenje (i posljedično tome zbog ostvarivanja prava na naknadu štete zbog prekoračenje roka za uručenje) pošiljke prijamnog broja [...], inače sudskog pismena za kojega je sukladno čl.38. Zakona o poštanskim uslugama (dalje: ZPU-a) i čl. 85. Zakona o općem upravnom postupku (dalje: ZUP-a) propisana obvezna druga dostava, što da u konačnici znači ostavljanje tog pismena u poštanski sandučić tužitelja kao primatelja pismena, tuženik razmatrao i odlučivao o istom bez da je utvrdio točan datum krajnjeg roka za uručenje predmetne pošiljke. Tužitelj navodi da je boldiranim slovima naglasio riječi „tužiteljev zahtjev koji je podnesen isključivo zbog prekoračenja

roka za uručenje", jer da je tuženik izmislio podatak kako je tužitelj svoj zahtjev za rješavanje spora podnio i zbog obavljanja necjelovite poštanske usluge, a sve iz razloga kako bi u postupku rješavanja zahtjeva tužitelja utvrdio da se u ovom slučaju nije radilo o necjelovitoj nego o neobavljenoj poštanskoj usluzi od strane Hrvatske pošte, budući da bi onda jedino pošiljatelj ostvarivao određena prava u svezi predmetne pošiljke kao njen vlasnik, ali ne i tužitelj na kojeg je predmetna pošiljka bila adresirana, odnosno trebala biti uručena, čime da je automatski stekao status primatelja iz čl. 2. st. 1. točke 28. ZPU-a. Da je zapravo pravno potpuno irelevantno kakvu poštansku uslugu je Hrvatska pošta obavila ili nije obavila u ovoj pravnoj stvari, jer da je tužitelj svoj prigovor Hrvatskoj pošti zbog prekoračenja roka za uručenje podnio sukladno čl. 54. st. 1. ZPU-a kao „korisnik poštanske usluge“ iz čl. 2. st. 1. točke 10. ZPU-a, te da je onda u istom svojstvu podnio zahtjev tuženiku za rješavanje spora sukladno čl. 55. st. 1. ZPU-a, što da znači da ostvarivanje tužiteljevih prava glede prekoračenja roka za uručenje pošiljke nema nikakve veze s ostvarivanjem prava vlasnika takve pošiljke zbog neobavljene usluge. Da je tuženik prekršio čl. 85. st. 2. i 3. ZUP-a koji propisuju da se (sudsko) pismo ubacuje u poštanski sandučić primatelja u naznačeni dan iz obavijesti o prispjeću pošiljke, što znači da je zaključak tuženika prema kojem je nemoguće prekoračiti rok za uručenje, ukoliko uručenje pošiljke nije obavljeno, nezakonit u potpunosti. Nadalje ističe da je na predmetnoj obavijesti o prispjeću pošiljke od 12. rujna 2023. Hrvatska pošta nezakonito navela da će uručenje biti obavljeno nakon isteka roka od pet radnih dana za preuzimanje pošiljke, odnosno predmetnog sudskog pisma u uredu Hrvatske pošte, ali da je nesporna činjenica da taj krajnji dan za uručenje sudskog pisma nesporno postoji. U suprotnom, da se Hrvatska pošta ne bi morala pridržavati nikakvih rokova za uručenje sudskih pisma, te da bi mogla bilo koje sudsko pismo po tko zna koliko puta vraćati pošiljatelju, što da bi dovelo do katastrofalnih posljedica za pravosuđe. Nadalje navodi da je tuženik pogrešno primijenio materijalno pravo kad je utvrdio da primatelj pošiljke (tužitelj u ovoj pravnoj stvari) sukladno odredbama čl. 31. st. 5. ZPUa, čl. 32. st. 3. ZPU-a i čl. 58. Općih uvjeta za obavljanje univerzalne usluge (dalje: Općih uvjeta) može ostvariti naknadu štete zbog prekoračenja roka za uručenje pošiljke - u slučaju kad ista pošiljka uopće nije uručena primatelju - jedino ukoliko primatelj pribavi pisanu izjavu pošiljatelja koji se odriče svojih prava na naknadu štete u njegovu korist, jer da je ovu pravnu stvar prvenstveno rješavao vezano za ostvarivanje prava vlasništva nad pošiljkom iz čega bi tek kasnije proizlazila ostala prava poput prava na naknadu štete. Pritom tužitelj ističe kako niti u jednoj odredbi ZPU-a ili Općih uvjeta, a pogotovo u gore navedenim na koje se pozvao tuženik, nije napisano da u slučaju ne uručnja pošiljke primatelju, isključivo pošiljatelj ostvaruje pravo na naknadu štete. Da je u predmetnoj situaciji, u kojoj tužitelj kao primatelj pošiljke ima pravo podnijeti prigovor Hrvatskoj pošti zbog prekoračenja roka za uručenje predmetne pošiljke sukladno čl. 54. st. 1. ZPU-a, apsurdna situacija, ali i diskriminatorno postupanje koje je tuženik obavezan otkloniti po službenoj dužnosti sukladno čl. 55. st. 3. ZPU-a, da tužitelj nema pravo na naknadu štete zbog prekoračenja roka za uručenje predmetne pošiljke. Da je zato u odredbi čl. 54. st. 1. ZPU-a napravljena jasna distinkcija između prigovora zbog prekoračenja roka za uručnja pošiljke i posljedično tome ostvarivanje prava na naknadu štete zbog prekoračenja roka za uručenje pošiljke sukladno čl. 57. st. 2. točki 3. ZPU-a, kao u ovoj pravnoj stvari, i prigovora zbog neobavljene poštanske usluge u kojem se ostvaruje pravo na vraćanje naplaćene cijene poštanske usluge sukladno čl. 57. st. 3. ZPU-a koje je tuženik pokušao nezakonito povezati s ovom pravnom stvari. Pritom, da u odredbama ZPU-a i Općih uvjeta nigdje ne piše kako ne uručenje pošiljke primatelju znači neobavljanje poštanske usluge, jer da se poštanska

usluga sukladno čl. 2. st. 1. točki 21. ZPU-a sastoji između ostalog i od prijma, usmjeravanja i prijenosa pošiljke koje je Hrvatska pošta nesporno obavila u ovoj pravnoj stvari, jer da je predmetnu pošiljku u dva navrata pokušala direktno uručiti primatelju, odnosno tužitelju. Nadalje navodi, da je tuženik pogrešno utvrdio kako se jedan dio zahtjeva tužitelja odnosio na dostavljanje cjelokupne dokumentacije temeljem koje je utvrđeno neobavljanje ugovorene poštanske usluge na način kako je to propisano odredbama posebnog zakona, jer da je tužitelj zapravo zatražio dostavljanje dokumentacije vezano za predmetnu pošiljku u postupku u kojem je Hrvatska pošta prekoračila rok za uručenje pošiljke. Da dostavljanje dokumentacije u predmetu u kojem je Hrvatska pošta postupila nezakonito, razmatrano samo za sebe, nije razlog za podnošenje prigovora Hrvatskoj pošti sukladno čl. 54. ZPU-a, ali da je sukladno čl. 55. st. 3. ZPU-a koji propisuje kako tuženik treba rješavati sporove između tužitelja Hrvatske pošte na objektivan, transparentan i ne diskriminirajući način, što da tuženik nije učinio u ovoj pravnoj stvari jer da je skrivanje zatražene dokumentacije u direktnoj suprotnosti s čl. 55. st. 3. ZPU-a. Uz tužbu tužitelj je priložio Odluku tuženika Klasa: UP/I-344-08/23-02/190 od 22. prosinca 2023., Zahtjev tužitelja tuženiku od 17. studenog 2023., Prigovor tužitelja Hrvatskoj pošti od 27. rujna 2023. i Obavijest o prispijeću pošiljke [...] od 12. rujna 2023. Tužitelj predmetnom tužbom traži poništenje Odluke KLASA: UP/I-344-08/23-02/190, URBROJ:376-04-23-4 od 22. prosinca 2023. i obvezivanje tuženika i Hrvatske pošte na isplatu naknade štete zbog prekoračenja roka za uručenje predmetne pošiljke prijamnog broja [...].

3. Tuženik je u svom odgovoru na tužbu od 21. ožujka 2024. naveo kako je u provedenom upravnom postupku utvrdio sve činjenice koje su od važnosti za donošenje zakonitog i pravilnog upravnog akta, poštujući pri tome načelo zakonitosti iz članka 5. ZUP-a i načelo utvrđivanja materijalne istine iz članka 8. ZUP-a te da je osporavana Odluka u svemu obrazložena i u skladu s odredbom članka 98. stavka 5. ZUP-a. U odnosu na navode tužitelja prema kojima je osporavana odluka tuženika nezakonita, jer da tuženik u istoj nije utvrdio točan datum krajnjeg roka za njeno uručenje, a što da je morao utvrditi, jer da je prema mišljenju tužitelja prekoračenje roka uručenja moguće, čak i u slučaju kada uručenje nije obavljeno, tuženik ukratko ističe, kako je u provedenom postupku, na temelju stanja spisa, nesporno utvrdio da je predmetno pismo u svojoj naravi predstavljalo sudsko pismo, čija dostava od strane davatelja poštanskih usluga nije bila obavljena na način kako je to propisano odredbama članka 38. ZPU-a i članka 85. stavak 2. i 3. ZUP-a zbog čega je predmetno pismo bilo vraćeno pošiljatelju kao obična preporučena pošiljka, umjesto da je isto, tijekom obavljanja drugog pokušaja dostave, bilo ubačeno u kućni kovčević primatelja. S obzirom na to da je u konkretnom slučaju predmetna pošiljka bila vraćena pošiljatelju, da je u osporavanoj odluci sasvim opravdano utvrđeno kako su navodi tužitelja o prekoračenju roka u potpunosti neosnovani, budući da je životno nemoguće da bi se radilo o prekoračenju roka prijenosa i uručenja, u slučaju kada uručenje niti nije izvršeno i kada je predmetna pošiljka vraćena pošiljatelju već da se u konkretnom slučaju može samo raditi o neobavljanju poštanske usluge na način kako je to propisano odredbama posebnog zakona. U odnosu na tužbene navode prema kojima niti jednom odredbom ZPU-a i Općih uvjeta nije propisano da pošiljatelj ostvaruje pravo na naknadu štete u slučaju ne uručenja pošiljke i prema kojima je takvo postupanje diskriminatorno u odnosu na primatelja, koji može podnijeti prigovor, ali isti ne može ostvariti naknadu štete, tuženik ukazuje na odredbe članka 31. stavak 1. i 5., članka 32. stavak 3. ZPU-a i članka 58. Općih uvjeta za obavljanje univerzalne usluge HP, kojima je jasno propisano da je sve do trenutka uručenja pošiljke, pošiljatelj taj koji je isključivi nositelj svih prava iz ugovora o pristupanju, a da tek nakon uručenja pošiljke,

samo određena prava prelaze s pošiljatelja na primatelja pošiljke, a koji pravni stav da je izražen i u presudi Visokog upravnog suda RH poslovni broj: UsŽ-785/23-2, a kojom je potvrđeno navedeno stajalište tuženika. S tim u svezi tuženik dodatno naglašava, kako u slučaju kada se navedene odredbe ZPU-a razmatraju u odnosu s odredbom o naknadi štete iz članka 57. ZPU-a, da proizlazi jasan zaključak kako pravo na naknadu štete zbog neobavljanja ugovorene usluge ili zbog prekoračenja roka, i nakon uručjenja pošiljke i dalje zadržava pošiljatelj, budući da isti trpi izravnu štetu u slučaju kada ugovorena poštanska usluga nije izvršena na način kako je to bilo ugovoreno s davateljem poštanskih usluga prilikom sklapanja ugovora o pristupu iz članka 31. ZPU-a. Dakle, budući da je pošiljatelj kao ugovorna strana uredno ispunio svoj dio ugovorene obveze, konkretnije, isti je platio ugovorenu cijenu poštanske usluge, da isti ima pravo i zahtijevati njen povrat, u slučaju kada davatelj poštanske usluge ne uruči pošiljku ili kada prekorači rok njenog uručjenja dok primatelj to isto pravo, prema odredbi članka 58. stavak 2. Općih uvjeta za obavljanje univerzalne usluge HP, stječe samo ako ga na to izričito ovlasti pošiljatelj, kao zakonom ovlaštena osoba za potencijalno ostvarivanje prava na naknadu štete, u slučaju neobavljanja usluge ili prekoračenja roka. Ukratko, da navedeno postupanje ne predstavlja nikakvo diskriminatorno ponašanje u odnosu na primatelja, budući da primatelj nije ugovorna strana iz članka 31. stavak 1. ZPU-a (jer isti nije ugovorio određenu poštansku uslugu, niti platio njenu cijenu). Tuženik je ujedno naveo da se ovom prilikom naslovu također skreće pažnja i na odredbu članka 37. ZPU-a, kojom je općenito uređeno uručjenje poštanskih pošiljaka, a koja je vrlo važna kada se u postupku zaštite korisnika odlučuje o pravima korisnika i mogućem isključenju odgovornosti davatelja, obzirom na ponašanje primatelja tijekom postupka dostave.

3.1. Naime, da se prema navedenoj odredbi, poštanske pošiljke, osim običnih poštanskih pošiljaka, uručuju osobno primatelju, zakonskom zastupniku ili opunomoćenoj osobi. Ako poštansku pošiljku nije moguće uručiti navedenim osobama, pošiljka se uručuje odraslom članu kućanstva, osobi stalno zaposlenoj u kućanstvu ili poslovnoj prostoriji primatelja pravne ili fizičke osobe gdje je primatelj stalno zaposlen. U slučaju kada uručjenje nije moguće izvršiti u skladu s navedenim odredbama, primatelju se u kućnom kovčežiću ostavlja obavijest s naznakom roka i mjesta preuzimanja pošiljke. Ako primatelj u navedenom roku ne preuzme pošiljku, davatelj poštanskih usluga pošiljku vraća pošiljatelju, s time da se nadnevak ostavljanja obavijesti u tom slučaju smatra nadnevkom uručjenja pošiljke. Dakle, u slučaju kada je davatelj poštanske usluge uredno pokušao izvršiti dostavu pošiljke na naznačenoj adresi primatelja i ako je isti, u slučaju nemogućnosti njenog uručjenja naznačenom primatelju tom prilikom uredno ostavio obavijest o prispjeću pošiljke, sa svim potrebnim informacijama, trenutak ostavljanja obavijesti je presudan za utvrđenje je li u konkretnom slučaju došlo do prekoračenja roka prijenosa i uručjenja pošiljke, neovisno o naknadnom trenutku njenog stvarnog uručjenja (npr. u poštanskom uredu na temelju ostavljene obavijesti ili ako je uručjenje izvršeno u drugom pokušaju dostave sukladno odredbama posebnog zakona) ili u slučaju njenog vraćanja pošiljatelju (npr. u ovom slučaju HP je izvršio pokušaj dostave u roku od tri radna dana, jer je 7. rujna 2023. pošiljka zaprimljena u sustav HP, a 12. rujna 2023. korisniku je ostavljena obavijest, što da je sve u skladu s krajnjim rokom iz članka 50. Općih uvjeta). Tuženik nadalje navodi da je navedeni trenutak također važan i za moguće oslobođenje odgovornosti davatelja u slučaju kada se utvrdi da se primatelj oglušio na tako ostavljenu obavijest i da je isti ignorirao zaprimljene informacije o pristigloj pošiljci (i rokove u kojima istu može preuzeti) te da će u takvom slučaju doći do isključenja odgovornost davatelja poštanske usluge vezano za naknadu nastale štete zbog

neobavljanja poštanske usluge prema pošiljatelju, jer je primatelj (a ne davatelj poštanske usluge) taj, koji je svojim ponašanjem, (budući je svjesno izbjegavao njezino uručenje) nepotrebno izazvao povrat pošiljke pošiljatelju ili npr. drugi pokušaj dostave u ovom slučaju, o čemu da je također Visoki upravni sud već zauzeo svoj stav u odluci poslovni broj Usž-1972/20-2.

3.2. U odnosu na tužiteljeve navode prema kojima mu je tuženik u provedenom postupku odbio dostaviti traženu dokumentaciju, tuženik ističe kako zahtjev korisnika koji se odnosi na dostavu dokumentacije ne predstavlja jedan od razloga za podnošenje prigovora iz članka 54. stavak 1. ZPU-a. Neovisno o tome, tuženik naglašava, da je konkretnog tužitelja obavijestio kako sve relevantne podatke o postupcima dostave HP može naći na službenim internetskim stranicama HP [https://posiljka.posta.hr/hr/tracking/trackingdata?barcode=\[...\]](https://posiljka.posta.hr/hr/tracking/trackingdata?barcode=[...]). Tuženik nadalje navodi da se postavlja i pitanje same svrsishodnosti navedenog traženja tužitelja, budući da je iz same tužbe tužitelja te iz samog zahtjeva razvidno da je tužitelj raspolagao svim relevantnim podacima za rješavanje ove upravne stvari. Zaključno, tužitelj naglašava kako je suprotno paušalnim navodima tužitelja, u navedenoj pravnoj stvari postupio u potpunosti sukladno odredbama članka 55. stavak 3. ZPU-a te da je utvrdio sve činjenice i okolnosti koje su bitne za pravilno rješavanje ove pravne stvari, slijedom čega je predložio da Sud na temelju čl. 57. Zakona o upravnim sporovima (NN br. 20/10, 143/12, 152/14, 94/16, 29/17 i 110/21) odbije tužbeni zahtjev kao neosnovan.

4. Tužitelj se podneskom od 15. travnja 2024. očitovao na navode tuženika iz odgovora na tužbu te ih u cijelosti osporio ustrajući u navodima tužbe, da bi potom podneskom od 4. rujna 2024. naveo da proširuje tužbeni zahtjev te od Upravnog suda traži da utvrdi datum koji je bio krajnji rok za uručenje predmetne pošiljke, inače pismena Visokog upravnog suda te navede članak zakona ili propisa na temelju kojeg je utvrdio, na koje podneske se tuženik nije očitovao.

5. Na temelju ocjene rezultata provedenog upravnog postupka koji je prethodio donošenju osporavane Odluke te izvedenih dokaza, a kako tužitelj u tužbi, a ni tuženik u odgovoru na tužbu nisu izričito zahtijevali održavanje rasprave, Sud je vođen načelom učinkovitosti, predmetni upravni spor odlučio riješiti bez rasprave primjenom odredbe čl. 98. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj: 36/24, dalje ZUSa).

6. Sud je izveo dokaze pregledom i čitanjem isprava priloženih spisu, te isprava koje je tuženo tijelo ovom Sudu dostavilo uz odgovor na tužbu.

7. Tužba tužitelja nije osnovana.

8. Predmet spora je ocjena zakonitosti Odluke tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Klasa: UP/I-344-08/23-02/190, Urbroj: 376-04-23-4 od 22. prosinca 2023.

9. Među strankama je sporno je li pravilno i zakonito postupio tuženik kada je osporavanom Odlukom odbio kao neosnovan zahtjev za rješavanje spora, korisnika [...], ovdje tužitelja, s davateljem poštanskih usluga HP Hrvatska pošta d.d., Velika Gorica, u vezi s rješavanjem prigovora zbog prekoračenja roka i necjelovito obavljene ugovorene usluge preporučene pošiljke broj: [...].

10. Odredbom članka 54. stavka 1. Zakona o poštanskim uslugama (Narodne novine, broj: 144/12, 153/13 i 78/15 i 110/19, dalje: ZPU-a), propisano je da korisnik poštanskih usluga može podnijeti pisani prigovor davatelju poštanskih usluga u slučaju gubitka poštanske pošiljke, prekoračenja roka za prijenos i uručenje pošiljke, u slučaju kada davatelj poštanskih usluga nije obavio uslugu ili je nije obavio u cijelosti te u slučaju oštećenja, odnosno umanjenja sadržaja pošiljke, u roku od tri mjeseca od dana

predaje poštanske pošiljke u unutarnjem prometu, odnosno u roku od šest mjeseci u međunarodnom prometu.

11. Prema odredbi članka 55. stavku 1. ZPU-a, u slučaju spora između korisnika i davatelja poštanskih usluga u vezi s rješavanjem prigovora iz članka 54. ovoga Zakona, korisnik poštanskih usluga može podnijeti zahtjev za rješavanje spora Agenciji u roku od 30 dana od dana dostavljanja pisanog odgovora povjerenstva za pritužbe potrošača iz članka 54. stavka 5. ovoga Zakona. Zastara osporene tražbine ne teče za vrijeme rješavanja spora pred Agencijom.

12. Iz stanja i sadržaja spisa te dostavljenog spisa tuženog tijela nespornim proizlazi da se u konkretnom slučaju radilo o dostavi pismena upravnog postupka za koje se dostava obavlja na način kako je to propisano odredbom članka 85. Zakona o općem upravnom postupku (NN br. 47/09 i 110/21, dalje: ZUP), dakle da se radilo o osobnoj dostavi;

- da je prvi pokušaj dostave predmetne pošiljke primatelju, ovdje tužitelju, izvršen 12. rujna 2023., međutim kako korisnik, ovdje tužitelj, tom prilikom nije zatečen na naznačenoj adresi istom je ostavljena obavijest o prispjeću pošiljke, a nakon što predmetna pošiljka nije bila preuzeta u naznačenom roku, HP je dana 20. rujna 2023. izvršila drugi pokušaj dostave na naznačenoj adresi primatelja, ovdje tužitelja, a kako ni tada primatelj nije zatečen na adresi, predmetna pošiljka je suprotno odredbama članka 85. stavak 3. ZUP-a bila upućena u povrat pošiljatelju kojem je i uručena 25. rujna 2023., a koje činjenice među strankama nisu sporne.

13. U odnosu na navedeno valja istaći da se prema odredbi članka 85. stavku 5. ZUP-a dostava smatra obavljenom danom uručenja, odnosno danom kad je pismeno ostavljeno u poštanskom sandučiću ili pretincu ili ako toga nema, na vratima ili drugom za primatelja vidljivom mjestu, osim ako stranka dokaže da iz opravdanih razloga nije mogla primiti pismeno.

14. Međutim, činjenica što HP nije postupila na opisani način, već je predmetno pismeno, preporučenu pošiljku vratila pošiljatelju, (u konkretnom slučaju postupala primjenjujući odredbe ZPP-a, a ne odredbe ZUP-a) ne znači da je prigovor tužitelja za obavljenju necjelovitu uslugu, odnosno da bi u konkretnom slučaju bio prekoračen rok za uručenje predmetne pošiljke, bio osnovan. Ovo stoga što je kao nesporno utvrđeno kako se u konkretnom slučaju ne radi o necjelovito obavljenoj poštanskoj usluzi već se radi o tome da ugovorena poštanska usluga nije obavljena na način kako je to propisano odredbama članka 38. ZPU-a i članka 85. ZUP-a, a kako to osnovano navodi i tuženik u svom odgovoru na tužbu.

15. Nije osnovan prigovor, a samim time ni tužbeni navod tužitelja da je prekoračen rok za uručenje predmetnog pismena i posljedično tome zbog ostvarivanja prava na naknadu štete zbog prekoračenja roka za uručenje pošiljke prijamnog broja [...], a kako to neosnovano tužitelj smatra.

16. Ovo stoga se primatelj, ovdje tužitelj, oglašio na nesporno ostavljenu obavijest o prispjeću pošiljke te ignorirao zaprimljenu obavijest i informaciju o pristigloj pošiljci (i rokove u kojima istu može preuzeti), koja činjenica među strankama je također nesporna, te u tom slučaju dolazi do isključenja odgovornost davatelja poštanske usluge vezano za naknadu nastale štete zbog neobavljanja poštanske usluge prema pošiljatelju, jer je primatelj (a ne davatelj poštanske usluge) taj, koji je svojim ponašanjem, (budući je svjesno izbjegavao njezino uručenje) nepotrebno izazvao povrat pošiljke pošiljatelju ili npr. drugi pokušaj dostave u ovom slučaju, o čemu da je također Visoki upravni sud već zauzeo svoj stav u odluci poslovni broj Usž1972/20-2, a kako to osnovano navodi tuženik u svom odgovoru na tužbu.

17. U odnosu na navedeno, ovaj Sud upućuje na izraženo pravno shvaćanje Europskog suda za ljudska prava izraženo u predmetu Buhagiar protiv Malte (odluka o nedopuštenosti) br. 47711/99 od 10. veljače 2000. u kojoj je ESLJP smatrao propustom dužne pažnje i to što stranka kojoj je ostavljena odgovarajuća obavijest nije podignula pismeno u poštanskom uredu.

18. Konačno nije osnovan ni tužbeni navod tužitelja da bi postupanje tuženika u odnosu na tužitelja bilo diskriminatorno, budući da tužitelj nije učinio vjerojatnim da je došlo do diskriminacije, a što je dužan u skladu s odredbom čl. 20. Zakona o suzbijanju diskriminacije, odnosno nije učinio makar vjerojatnim da je postupanje prema njemu bilo nepovoljnije nego postupanje prema drugim primateljima, odnosno korisnicima poštanskih usluga, i da je ta razlika u postupanju utemeljena na nekoj od osnova diskriminacije sadržanih u članku 1. navedenog Zakona.

19. Slijedom svega naprijed navedenog, tužbeni navodi tužitelja nisu s uspjehom osporili zakonitost, ni pravilnost osporavanog rješenja koje je po ocjeni ovog Suda doneseno u zakonito provedenom postupku te pravilnom primjenom prethodno citiranog materijalnog prava uz obrazloženje koje kao valjano, argumentirano i na Zakonu osnovano u cijelosti prihvaća i ovaj Sud.

20. Nije ostvaren ni koji od razloga ništavosti pojedinačne odluke iz članka 128. stavka 1. Zakona o općem upravnom postupku na koje ovaj Sud pazi po službenoj dužnosti prema članku 47. stavku 3. ZUS-a. Stoga je na temelju odredbe članka 116. stavka 1. ZUS-a valjalo odbiti tužbeni zahtjev tužitelja kao neosnovan te odlučiti kao u izreci.

U Splitu 27. svibnja 2025.

S U D A C

Leandra Mojtić

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku 15 dana od dana dostave. Žalba se podnosi ovome sudu u 4 primjerka, a o njoj odlučuje Visoki upravni sud Republike Hrvatske. Žalba odgađa izvršenje pobijane presude.

DNA:

- tužitelju
- tužitelj oslobođen od plaćanja pristojbi po čl. 11. Zak. o sudskim pristojbama
- Hrvatskoj pošti – na znanje
- u spis
- kal. do 02.07.2025.

